

maa kunne faa løftet denne Sag lidt op, saa at vore Partiinteresser og Partistandpunkter ikke maa være bestemmende for vor fremtidige Holdning i denne Sag.

R. Nielsen: Den Sag, der her er drøftet, har jeg beskæftiget mig med i adskillige Aar. Jeg har, som ærede Medlemmer ville vide, i ikke saa faa Aar, somme Tider med et Par Medforslagsstillere flere, somme Tider med et Par færre, stillet Forslag, som vel egentlig kunne siges at have affødt det her foreliggende. Jeg kan slutte mig til de af den sidstnævnte ærede Taler anførte Betragtninger om, hvad der skulde faa de slemme Bakterier bort fra denne Sag. Jeg tror, at det er af en saadan Beskaffenhed, at mange, der staa paa samme Grundlag som jeg, kunde hjælpe noget til. Jeg kan udtrykke mig med en Digters Ord, der lyde saaledes:

„Kærlighed til Fædrelandet
Er den sande Adelsret.
Kærlighed og intet andet
Elsker op en Helteæt.
Kærlighed i Pagt med Aanden,
Den faar altid Overhaanden.“

Det har været min Grund til at tage mig af denne Sag og atter og atter tage den op, skønt der i alt Fald ikke hidtil har været Udsigt til at gennemføre den. Og derfor agter jeg ogsaa, som jeg senere skal komme til, at tage den op igen. Jeg tror, at Sagen i og for sig er god, og jeg kan ikke se rettere end, at naar Forholdet er det, at Kærligheden til Fædrelandet har opelsket en Slægt, der har været i Stand til at træde til, naar Fædrelandet var i Fare, og som for det har vovet det dyreste, et Menneske kan love, nemlig Liv og Blod, saa maa Pengehensynet altid træde i anden Række. Derfor har det gjort mig ondt, at man Aar efter Aar ikke har kunnet faa samlet Stemmer om disse Forslag, ikke har kunnet faa Bakterierne bort, der have ligget som en Mare over dem. Nu staa man ved det første Skridt, som jeg haaber, vi skulle naa at faa gennemført. Det var, da vi saa, at vi ikke kunde naa at føre igennem en Understøttelse til alle, at vi gik ind paa at indsnævre Forslaget. Enhver, der færdes i vort Folk, vil let træffe adskillige af vore gamle Krigere, der gaa omkring med Lirekasser eller paa anden lignende Maade søge deres Føde. Det mener jeg er en Skam for Fædrelandet, som de have været i sin Tid, og derfor mente jeg, vi skulde se i alt Fald at komme dem i Møde, og

derfor indskrænkede vi i sin Tid Forslaget til kun at omfatte dem, der ligefrem vare i Nødstilstand, økonomisk set. Det er fremdeles min Opfattelse, at vi maa naa til at gennemføre Forslaget ikke alene som en øjeblikkelig Jubilæumsgave — den er jeg ogsaa taknemmelig for — men vi maa naa til at gennemføre Loven saaledes, at alle de faa en fast aarlig Gave, der ere trængende dertil. Og jeg er ikke i Tvivl om, at Statskassen vil kunne bære det. Gaven vil faa en vis bestemt Størrelse nu, men den vil blive mindre Aar for Aar.

Efter at have udtalt disse almindelige Bemærkninger skal jeg sige et Par Ord med Hensyn til de stillede Ændringsforslag. Det af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) stillede Ændringsforslag kan jeg fuldt ud tiltræde. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Statskassen let vil kunne bære de Byrder, der ville være forbundne med denne Ordning. Jeg mener, som sagt, at naar vi først faa begyndt med en Jubilæumsgave, maa vi ret snart søge at ordne det som noget vedvarende. Ligeledes kan jeg slutte mig til det Forslag, som er stillet af 5 ærede Medlemmer. Det maa nemlig vel erindres, at under Forhandlingen i Fjor, da man ikke kunde enes om en Form for den Understøttelse, man vilde give, og der var en stærk Tendens til at ville give til alle, medens andre vilde indskrænke det af pengelege Hensyn, tillod jeg mig at henstille, om man ikke kunde gaa den Vej at give en Medaille, som havde forholdsvis ringe Pengeværdi og derfor ikke kunde angribe Statskassen i nogen større Udstrækning. Den skulde saa alle kunne faa, uanset deres økonomiske Stilling, men ved Siden deraf kunde man saa give en større Bevilling til dem, som vare særlig trængende. Jeg kan derfor ikke andet end slutte mig til den Tanke, der er fremsat, og vil altsaa ogsaa give min Stemme til dette Forslag. Med andre Ord: jeg anbefaler begge de stillede Ændringsforslag, men forbeholder mig at søge, saa vidt jeg kan i alt Fald, at faa denne Sag til at gaa videre. Dette bliver altsaa for mig kun det første Skridt paa Banen.

Finansministeren (Hørring): De Betragtninger, der have givet sig Udtryk i de stillede Ændringsforslag, vare jo allerede fremme ved denne Sags første Behandling, og jeg havde den Gang Lejlighed til at udtale mig derom. Jeg kan saaledes nu henholde mig til, hvad jeg tidligere har udtalt, og skal dertil kun føje, at jeg som